ΕΤΟΣ ΙΓ' ΑΡΙΘ. (99)—5399 | ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ 5 | ΚΥΡΙΑΚΗ, 25 Ἰανουαρίου 1915.

ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ		ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ	
Ἐτησία	Δρ. 18	Χρυσᾶ φράγκα	33
Ἑξάμηνος	» 9	Χρυσᾶ φράγκα	20

ΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΜΑΙ ΓΙΝΟΝΤΑΙ
ΠΡΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΩΝ ΦΥΛΛΩΝ
ΚΑΙ ΥΠΟΛΟΓΙΖΟΝΤΑΙ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΟΥ Α' ΦΥΛΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ **ΓΕΩΡΓΙΟΣ Κ. ΠΩΠ**

ΤΙΜΑΙ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ

Εἰς τὴν 3ην σελίδα ὁ στίχος .... λεπτὰ 50
Εἰς τὴν 4ην σελίδα ὁ στίχος .... » 25

ΓΡΑΦΕΙΑ:
ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 16 — ΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΒΟΥΛΗΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΗΛΕΦΩΝΟΥ 201

ΛΕΓΕΤΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑΝ

Οὐδεμίαν ἔχει σημασίαν ἡ ἐπισκόπησις τῶν γύρω τελουμένων μεγάλων διεθνῶν γεγονότων. Θὰ ἐξελιχθῶσι ταῦτα παρὰ πᾶσαν βούλησιν ἢ καὶ πόθον τῶν μικρῶν κρατῶν. Οἱ δὲ λαοὶ ἕν ἔχουσι νὰ εὐχηθῶσι· τὴν διατήρησιν τῆς οὐδετερότητος αὐτῶν. Εἰς ἐκπλήρωσιν εὐχῆς τοιαύτης ὑπὲρ πᾶν ἄλλο συμβάλλει ἡ φρόνησις καὶ ἡ ἐπιμέλεια τῶν κυβερνώντων τὰς τύχας τῶν κρατῶν τούτων. Ὁμοία ἑπομένως καὶ δὴ ἐκ πλειόνων ἢ διὰ τοὺς ἄλλους λόγων, ἐπιβάλλεται διὰ τὴν Ἑλλάδα ἡ ἀποφυγὴ πάσης ἀναμίξεως εἰς τὸν διεθνῆ πόλεμον. Προέχει ἑπομένως ἐν τῇ ἐρεύνῃ τῶν θεμάτων ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ κράτους ρύθμισις. Καὶ ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ὁ διακανονισμὸς τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων. Ἐὰν δὲ κρίνομεν ἐκ τῆς διατηρήσεως τοῦ φόρου τοῦ σίτου ὅστις ἀναγκάζει τὸν λαὸν νὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον αὐτοῦ εἰς διπλασίαν τιμὴν ἀπὸ τοὺς ἄλλους τῆς γῆς λαοὺς εἶνε προφανές, ὅτι ἡ κρίσις εἶνε τοιαύτη, ὥστε πιθανὸν νὰ προσφύγῃ τὸ κράτος εἰς τὸ ὕστατον τῆς παραφροσύνης μέτρον, δηλαδή, τὴν ἐπὶ χρήμασιν ἀνταλλαγὴν τῶν ἐνόπλων αὐτοῦ δυνάμεων πρὸς τινα τῶν ἀντιπάλων. Θὰ ἦτο ἔγκλημα ἐὰν ἐπιζητεῖτο ἡ ἀπόκρυψις ἀπὸ τοῦ λαοῦ τῆς ἀληθοῦς θέσεως τῶν πραγμάτων. Ἡ περίοδος τῶν λόγων καὶ τῶν χονδροειδῶν ἐπαγγελιῶν παρῆλθεν. Ἡ κακὴ τῶν δημοσίων πραγμάτων διαχείρισις παρουσιάζει νῦν τὰς τρομερὰς συνεπείας της. Ἡ δὲ μέθοδος τῆς ἀλογίστου διασπαθίσεως τοῦ δημοσίου θησαυροῦ, τῆς συντηρήσεως ἀργομίσθων, τῆς δημιουργίας πάσης μεθόδου πρὸς πλουτισμὸν τῶν ὀλίγων εἰς βάρος τῶν πολλῶν ὄχι μόνον συνεχίζεται, ἀλλὰ ἐντείνεται εἰς τὸ ἀκρότατον ὅριον καὶ τῆς προχείρου ἀντοχῆς τῶν πόρων τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Αἱ ἐπικείμεναι ἐκλογαὶ καὶ ἡ προσπάθεια τῆς ἐνισχύσεως τῆς φατρίας συνεργάζονται ὅπως ἀπορροφήσωσι πᾶσαν ἰκμάδα τοῦ δημοσίου θησαυροῦ. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἐνῷ ὁ λαὸς τρώγει τὸν ἄρτον αὐτοῦ εἰς τιμὰς ὑψώσεως ἀσυνήθους καὶ διὰ περιόδους σιτοδείας, σκορπίζονται τὰ ἑκατομμύρια δι' ὅλων τῶν κρουνῶν τὰς ὁποίας ἤνοιξεν ἡ κυβέρνησις πρὸς ἄρδευσιν τοῦ δένδρου τῆς «Ἀνορθώσεως» οὗτινος καρπὸς ἔσεται ἡ προσεχὴς χρεωκοπία. Ἀτυχῶς ἐνώπιον τῆς τοιαύτης καταστάσεως ἀδικπαιδαγώγητος ὁ λαὸς μὲ σωματεῖα διευθυνόμενα οὐχὶ ὑπὸ τῶν ὑπαγορεύσεων τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ συμφέροντος τῆς φατρίας διδάσκουσι τὴν ἄγονον καὶ στεῖραν ἀναρχίαν ἀντὶ νὰ διδάξωσι τὴν ἀλήθειαν καὶ ἐπιζητήσωσι τὴν ρύθμισιν τῶν οἰκονομικῶν ζητημάτων τῆς χώρας. Θὰ ἦτο ἀδύνατον εἰς τὴν κυβέρνησιν νὰ συνεχίσῃ τὴν μέθοδον τῆς συντηρήσεως ἀργομίσθων, τῆς διανομῆς τῶν ἑκατομμυρίων δι' ἄχρηστα πολεμικὰ σκάφη, τῆς ἀπωλείας τῶν ἑκατομμυρίων διὰ τὰ χρήσιμα τοιαῦτα, ἐφ' ὅσον ὁ λαὸς ἔχων γνῶσιν τῶν φόρων δι' ὧν ἐπιβαρύνεται καὶ μὴ παραπλανώμενος ἀπὸ ἐκμεταλλευτὰς αὐτοῦ ἐζήτει τὰς οἰκονομίας, τὴν ἀποφυγὴ πάσης ἀκαίρου δαπάνης καὶ τὴν ἐξ αὐτῶν ἄμεσον μείωσιν τῶν ἐξόδων τοῦ κράτους ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε εὐθὺς ἀμέσως νὰ ἐκαλύπτοντο τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα δίδει ὁ δασμὸς ἐπὶ τῶν δημητριακῶν καρπῶν, δηλαδὴ ἐπὶ τῆς τροφῆς τοῦ λαοῦ. Εἴδατε τὰς γενομένας δηλώσεις τοῦ κ. ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἄρτου. Ἀποτελοῦσιν αὗται τὴν ὑπερτάτην εἰρωνείαν πρὸς τοὺς πεινῶντας. Ὡμίλησε δὲ καὶ περὶ καταργήσεως τοῦ δασμοῦ τῶν ἀλεύρων ὅτε πλέον ἡ κατάργησις αὕτη ἄνευ τῆς συγκαταργήσεως καὶ τοῦ δασμοῦ ἐπὶ τοῦ σίτου δύναται νὰ προκαλέσῃ ὅλως ἀντίθετα ἀποτελέσματα. Ἀλλ' ἡ φατρία ἔχει ἀνάγκην νὰ σπαταλᾷ ἑκατομμύρια. Καὶ ταῦτα ὀφείλει ὁ λαὸς νὰ πληρώσῃ διὰ τοῦ ἄρτου αὐτοῦ. Ἐνῷ ἡ ἀλήθεια εἶνε καὶ εἰς τυφλοὺς φανερά. Δι' ὀλίγων στοιχειωδῶν οἰκονομιῶν θὰ ἠδύναντο νὰ καλυφθῶσι τὰ ἑκατομμύρια τὰ ὁποῖα παρέχει ὁ δασμὸς τοῦ σίτου. Ἓν λοιπὸν ἔστω τὸ σύστημα τῆς διαμαρτυρίας πρὸς τὴν κυβέρνησιν δι' ὅλους τοὺς θέλοντας νὰ λέγωσι τὴν ἀλήθειαν ἐπὶ τῶν δημοσίων πραγμάτων·

—Καταργήσατε τὴν σπατάλην καὶ τὴν ἀργομισθίαν διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ καταργήσητε εὐθὺς ἀμέσως τὸν δασμὸν ἐπὶ τοῦ σίτου.

Ὅταν τοῦτο γείνῃ ὁ λαὸς θὰ τρώγῃ τὸν ἄρτον αὐτοῦ κατὰ εἴκοσι λεπτὰ εὐθηνότερον κατ' ὀκᾶν ἢ ὅσον τὸν πληρώνει σήμερον ὑφισταμένου τοῦ ἀπαισίου δασμοῦ.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ

Η ΑΠΟΘΝΗΣΚΟΥΣΑ ΚΟΡΗ

Ὁ ὡραῖος καιρὸς τῆς χθεσινῆς πρωίας μὲ ἔφερεν εἰς τὸ Νεκροταφεῖον. Δὲν ἐπιθυμῶ νὰ πιστευθῇ ὅτι εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἀποκρηᾶς, ὅτε ὅλος ὁ ἄλλος κόσμος εὐθυμεῖ ἐγὼ κατελήφθην ἀπὸ μελαγχολικὰς ἰδέας καὶ ἐτράπην πρὸς τοὺς τάφους. Εὐτυχῶς δὲν εἶμαι ἀπομεινάριον τοῦ ἀκράτου ρωμαντισμοῦ τῆς ἐποχῆς τοῦ Δημητρίου Παπαρρηγοπούλου καὶ τοῦ Σπυρ. Βασιλειάδου, ὅτε ἐγράφοντο αἱ «Στιγμαὶ μελαγχολίας» καὶ ὁ «Φανὸς τοῦ Κοιμητηρίου τῶν Ἀθηνῶν». Ἄλλος λόγος μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ἀναγόμενος εἰς τὴν σύγχρονον καλλιτεχνίαν.

Ἕνας φίλος μου γλύπτης μὲ συνήντησε περιπατοῦντα πρὸς τὸ Ζάππειον καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν μας ἠρχίσαμεν ὁμιλίαν περὶ τῆς τέχνης καὶ ἰδίως περὶ τῆς γλυπτικῆς παρ' ἡμῖν. Αἴφνης μοῦ λέγει·

— Ἔχεις καιρὸ νὰ ἰδῇς τὴν Θνήσκουσαν κόρην τοῦ Χαλεπᾶ;

— Θὰ εἶνε πιστεύω δύο—τρία χρόνια ποῦ δὲν τὴν εἶδα. Ἀλλὰ μοῦ μένει πάντοτε ζωηρότατα εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου. Εἶνε ἀλήθεια ἓν ἀπὸ τὰ ὡραιότερα γλυπτικὰ ἔργα τῆς σημερινῆς τέχνης.

— Πηγαίνομεν ἂν θέλῃς ἕως ἐκεῖ νὰ τὴν ἰδοῦμε μαζύ. Ἐγὼ πηγαίνω καὶ τὴν βλέπω δύο-τρεῖς φοραῖς κάθε μῆνα, διότι εὑρίσκω ὅτι εἶνε τὸ κομψότερον καὶ τὸ λεπτότερον ἔργον τὸ ὁποῖον παρήγαγεν ἡ νεωτέρα μας γλυπτική.

Ἐτράπημεν πρὸς τὸ Νεκροταφεῖον. Ὁ καιρὸς ἦτο μαγευτικός. Ὁ οὐρανὸς δὲν εἶχεν οὔτε ἕνα σύννεφον. Ὁ ἥλιος ἔλουζε τὰ πάντα· αἱ κορυφαὶ τῶν Ἀττικῶν ὀρέων ἦσαν σκεπασμέναι ἀπὸ τὰς χιόνας, αἵτινες ἔφθανον μέχρι τῶν κρασπέδων αὐτῶν. Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο τόσον διαυγής, ὥστε ὅλα καὶ τὰ πλέον μεμακρυσμένα ἀκόμη ἀντικείμενα διεκρίνοντο ὡς νὰ τὰ εἶχε τις ἐγγύτατα ὡς νὰ ἠδύνατο νὰ τὰ ψαύσῃ. Αὐτὸ τὸ φαινόμενον μόνον ἡ ἀττικὴ ἀτμοσφαῖρα τὸ παρουσιάζει. Ὀλίγα χιλιόμετρα ἂν ἐξέλθῃ τις τῶν Ἀθηνῶν παύει πλέον αὐτὴ ἡ διαύγεια, αὐτὴ ἡ διαφάνεια τῆς ἀτμοσφαίρας καὶ καταλαμβάνει τις ὅτι ἐξῆλθεν πλέον ἀπὸ τὴν στενὴν ἐκείνην περιοχήν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδὲν συγχέεται ἀλλὰ τὰ πάντα διακρίνονται μὲ ὅλας των τὰς γενικὰς γραμμὰς καὶ σχεδὸν μὲ τὰς λεπτομερείας των ἀκόμη.

Ἡ ὁδὸς τοῦ νεκροταφείου ἐχάλασε, ἔχασε τὸν χαρακτῆρά της, κατεστράφη. Ἔγεινε μὲν εὐρυτέρα, ὅπως ἔπρεπεν ἀλλ' ἀπεμπακαλώθη. Ἡ παλαιὰ στενὴ ὁδὸς ἡ ὁποία ἐκαλεῖτο «Ὁδὸς Ἀναπαύσεως» καὶ τὴν ὁποίαν οἱ ρωμαντικοὶ ποιηταὶ τὴν ὠνόμαζον «ὁδὸν τῶν κυπαρίσσων» εἶχε τὸν ἰδιαίτερον αὐτῆς χαρακτῆρα. Εἶχε τὴν ποίησίν της καὶ τὸν ρωμαντισμόν της. Πυκναὶ συστοιχίαι κυπαρίσσων τὴν διεκόσμουν καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τις τίποτε ἔνθεν κακεῖθεν ἄφινε δὲ νὰ σχηματίζεται μόνον μία περιωρισμένη θέα καταλήγουσα εἰς τὴν πύλην τοῦ Νεκροταφείου, ὁπόθεν ἔβλεπεν ὁ Δημήτριος Παπαρρηγόπουλος εἰς τοῦ ὁρίζοντος τὸ πέρας τὰς ὠχρὰς ἀκτῖνας τοῦ «φανοῦ» ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀπαραίτητον ἀνάγνωσμα τῆς πρὸ τοῦ 1880 νεολαίας.

***

Τώρα δὲν ὑπάρχει πλέον ἡ ρωμαντικὴ ὁδὸς τῶν Κυπαρίσσων. Αὗται κατεκόπησαν, ἡ ὁδὸς ηὐρύνθη ὀλίγα μέτρα καὶ καθ' ὅλην της τὴν ἔκτασιν ᾠκοδομήθησαν μικρόσπιτα, μπακαλάκια ταβερνοῦλαις, ἐργογλυφεῖα, ἐσχηματίσθη δηλαδὴ μία ὁδὸς μικροαστικῆς συνοικίας, λαϊκὴ ὅσον θέλετε, μόνον ποῦ δὲν εἶνε ὁδὸς προδιαθέτουσα τὸν διερχόμενον ἐκεῖθεν ὅτι μεταβαίνει εἰς τόπον ὅπου εὑρίσκουν καταφύγιον ὅλοι εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, Βασιλεῖς καὶ στρατιῶται, πλούσιοι καὶ πτωχοί. Ἐπὶ πλέον ἡ ὁδὸς εἶνε ἀκατάστατος, γεμάτη λάκκους, ἡ δὲ σκόνη ἢ ἡ λάσπη κυριαρχοῦν πότε ἡ μία καὶ πότε ἡ ἄλλη. Φαίνεται δὲ ἡ Δημαρχία ἵνα ἐμφανέστερον καταδεικνύῃ τὸ μάταιον τοῦ κόσμου τούτου τὴν ἐγκατέλειψεν εἰς μίαν θλιβερὰν καὶ ἀπελπιστικὴν κατάστασιν. Τὴν ἀθλίαν ταύτην ὁδὸν ἀκολουθοῦντες εἰσήλθομεν εἰς τὸ νεκροταφεῖον, ὅπως ἐπισκεφθῶμεν τὴν «Ἀποθνήσκουσαν κόρην» τοῦ Χαλεπᾶ.

Ὀλίγα βήματα ἀπὸ τῆς εἰσόδου τοῦ νεκροταφείου, εἰς τὴν κυρίαν ὁδὸν αὐτοῦ, τὴν ἄγουσαν πρὸς τὴν μικρὰν πλατεῖαν ἔνθα εὑρίσκετο ἄλλοτε ὁ παλαιὸς ναΐσκος τοῦ νεκροταφείου ἐγείρεται ἓν μνημεῖον καλύπτον τὸν τάφον ὡραίας κόρης τῆς οἰκογενείας Ἀφεντάκη εὑρούσης τὸν θάνατον, ὅτε κατὰ τὸ 1881 νομίζω ὁ κοιλιακὸς τύφος εἶχε δεκατίσει διὰ πρώτην φορὰν τὴν πόλιν μας. Αἱ Ἀθῆναι αἱ ὁποῖαι κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦσαν μία μικρὰ πόλις καὶ οἱ κάτοικοι ἐγνωρίζοντο μεταξύ των ἐθρήνησαν κόρην ταύτην, τὴν ὁποίαν ὁ Χαλεπᾶς ἀπεθανάτισε διὰ τῆς γλυφίδος του.

Ἡ «Θνήσκουσα κόρη» εἶνε ἀναντιρρήτως ὄχι μόνον τὸ ὡραιότερον μνημεῖον τοῦ ἀθηναϊκοῦ νεκροταφείου, ἀλλ' ἴσως καὶ τὸ ὡραιότερον, ἑλληνικὸν ἄγαλμα πάντως δὲ τὸ κομψότερον καὶ λεπτότερον γλυπτικὸν ἔργον τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος. Εἶνε τοῦτο Κόρη ἡμικεκλιμένη ἐπὶ ἀρχαϊκῆς κλίνης κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀρχαίου ἀγάλματος τῆς Ἀριάδνης, τῆς σωζομένης ἂν δὲν σφάλλω εἰς τὴν στοὰν τῆς Φλωρεντίας. Ὁ Καλλιτέχνης ὅταν ἔπλασε τὸ ἔργον τοῦτο ἦγε μόλις τὸ εἰκοστὸν πέμπτον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Οὕτως εἰς αὐτὸ ἐξεδηλώθη ὅλη ἡ δύναμις τῆς φαντασίας καὶ τοῦ αἰσθήματός του.

***

Ὅπως ὅλοι οἱ μεγάλοι Καλλιτέχναι, οὕτω καὶ ὁ Χαλεπᾶς προσητένιζε εἰς τὴν ἀρχαίαν ἑλληνικὴν γλυπτικήν, τὴν ἄφθαστον ταύτην πηγὴν τῆς ἀληθείας καὶ τῆς χάριτος. Μάλιστα διακρίνει τις καὶ τὴν σχολὴν ἀκόμη ἥτις ἔσυρε τὴν ψυχὴν αὐτῶν. Δὲν ἀκολουθεῖ ἐν τῇ τέχνῃ του τὸ αὐστηρόν, τὸ ὑψηλὸν καὶ τὸ μεγαλοπρεπὲς ὕφος τοῦ Φειδίου, τοῦ εἰκονίσαντος τοὺς Θεοὺς τοῦ ἀρχαίου Ὀλύμπου. Τὸν ἐπηρεάζει μᾶλλον ἡ ἠπία χάρις τοῦ Πραξιτέλους, ὑπὸ τὴν σμίλην τοῦ ὁποίου τὸ μάρμαρον καὶ ὁ χαλκὸς προσέλαβον τὴν σαρκικὴν εὐκαμψίαν καὶ τὴν ἀνθρωπίνην αἴσθησιν.

Ὅλην λοιπὸν τὴν σαρκικὴν εὐκαμψίαν καὶ ὅλην τὴν ἀνθρωπίνην αἴσθησιν ἔχει ἡ «Θνήσκουσα κόρη» τοῦ Χαλεπᾶ. Εἰς τὸ ἄγαλμα τοῦτο βλέπει τις ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν ἔκφρασιν τῆς ψυχῆς, ἐκδηλουμένην ἐξωτερικῶς. Αἱ κινήσεις, τὸ αἴσθημα, ὁ προσωπικὸς χαρακτήρ, τὸ πᾶν εἰς τὸ ἁπλοῦν καὶ χαριέστατον ἄγαλμα, γοητεύει τὸν θεατὴν καὶ παράγει ἓν ἀπερίγραπτον θέλγητρον ὅπερ μόνον οἱ καλλιτέχναι τῶν μεγάλων ἐμπνεύσεων καὶ τῶν μεγάλων αἰσθημάτων προξενοῦν. Ὁ δὲ πλάσας τὸ ἄγαλμα ἐκεῖνο, βλέπει τις ὅτι δὲν ἦτο κοινὸς τις ἑρμογλύφος, ἀλλὰ δεινὸς ποιητικὸς καλλιτέχνης ὁ ὁποῖος ἤνοιγε τὰ πτερά του ὅπως πετάξῃ εἰς τὰ ὕψη τῶν εὐγενεστέρων στρωμάτων τῆς τέχνης, ἀλλὰ τὰ πτερὰ αὐτὰ ἐκάησαν πρὶν ἀνέλθῃ ὁ καλλιτέχνης.

Ἀλλ' ὁ Χαλεπᾶς ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ καλλιτεχνικοῦ στερεώματος τῆς Ἑλλάδος πρὸτοῦ εἰσέλθει εἰς τὸ εἰκοστὸν ἕβδομον ἔτος τῆς ζωῆς του. Μίαν ἡμέραν καταγινόμενος ὅπως διαπλάσσῃ ἕνα εὔθυμον σάτυρον, ἔπαθε ἔκστασιν τῶν φρενῶν καὶ ὁ νεαρὸς γλύπτης, ὅστις μόλις εἶχε περατώσει τὰς σπουδάς του εἰς τὸ Μόναχον, ἀπωλέσθη διὰ παντὸς διὰ τὴν τέχνην καὶ ἡ Ἑλλὰς ἐστερήθη ἕνα γλύπτην ὅστις θ' ἀπετέλλει τὴν μεγαλειτέραν καλλιτεχνικήν της δόξαν.

Ἐκτὸς τῆς «Θνησκούσης κόρης» καὶ ἑνὸς Βάκχου δὲν γνωρίζω ἂν ἔγλυψεν ἄλλο τι ὁ Χαλεπᾶς. Ἀλλ' ἔργα οἷα ἡ «Θνήσκουσα κόρη» καὶ ὁ Βάκχος θ' ἀργήσῃ πολὺ νὰ ἴδῃ ἡ Ἑλλάς. Ἀλλὰ ἡ «Θνήσκουσα κόρη» δὲν εἶνε βέβαια προωρισμένη ὅπως παραμείνῃ ἐκτεθειμένη εἰς τὸ νεκροταφεῖον. Πρέπει νὰ μεταφερθῇ μίαν ἡμέραν εἰς τὸ σχηματιζόμενον μουσεῖον, διδομένου ἑνὸς ἀπεικονίσματος αὐτοῦ διὰ τὸν τάφον τοῦ νεκροταφείου Ἀθηνῶν, διότι οἱ κίνδυνοι ἐκεῖ εἶνε πολλοὶ ἡ δὲ γλυπτοθήκη τῶν Ἀθηνῶν δὲν ἔχει τὸ ὅμοιόν του.

Ὁ Χαλεπᾶς ὡς εἶπον παρεφρόνησε καὶ ἀφ' οὗ περιεπλανήθη ἐπί τινα καιρὸν εἰς Ἀθήνας μετεφέρθη εἰς τὴν Τῆνον καὶ σήμερον βόσκει ὀλίγας αἶγας. Αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ τραγικὸν τέλος τοῦ κομψοτέρου γλύπτου τῆς Ἑλλάδος. Οὐδεὶς ἐφρόντισε πλέον δι' αὐτόν. Οὔτε τὸ κράτος οὔτε ἡ φιλανθρωπία. Ἐσβέσθη ἡ ἀκτὶς τῆς μεγαλοφυΐας καὶ εἰς τὸν τρελλὸν σήμερον βοσκὸν ὅστις διέρχεται τοὺς θυμοτερπεῖς λόφους τῆς μικρᾶς νήσου τοῦ Αἰγαίου, δὲν ἀπομένει ἴσως οὔτε ἡ ἀντίληψις ὅτι ζῇ μέσα εἰς τὸν βουκολικὸν κόσμον, καὶ μέσα εἰς τὰ τερπνὰ δάση, ἔνθα ἔζησαν οἱ εὔθυμοι Βάκχοι καὶ οἱ φαιδροὶ Φαῦνοι τὸ πάλαι, καὶ τοὺς ὁποίους ἡ μεγάλη του φαντασία δὲν ἐπρόφθασε νὰ μᾶς τοὺς δώσῃ εἰς τὸ μάρμαρον.

ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΒΕΛΛΙΑΝΙΤΗΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΚΑΙ ΤΗΝ ΦΥΣΙΝ

Τὰ ὕδατα τῶν ὠκεανίων ἀμμολόφων

Αἱ ὑδρογραφικαὶ μελέται τῶν Δανῶν ἐπιστημόνων πέριξ τῶν νήσων Φερόε ἀπεκάλυψαν φαινόμενον ἀρκετὰ ἐνδιαφέρον. Πρόκειται περὶ τῶν φυσικῶν καὶ βιολογικῶν συνθηκῶν αἵτινες κρατοῦσιν εἴς τινα ἀμμόλοφον μεμονωμένον ἐν μέσῳ τοῦ ὠκεανοῦ καὶ περιβαλλόμενον ὑπὸ ἀρκετὰ βαθέων ὑδάτων. Ὁ ἀμμόλοφος τοῦ Φερόε, ὅστις ὑπῆρξε τὸ ἀντικείμενον τῶν μελετῶν τούτων, εὑρίσκεται ἐν τῷ Ἀτλαντικῷ Ὠκεανῷ εἰς ἀπόστασίν τινα νοτιοδυτικῶς τῶν νήσων, αἵτινες φέρουσι τὸ αὐτὸ ὄνομα. Ἡ θερμοκρασία τῶν ὑδάτων ὑπεράνω τοῦ ἀμμολόφου εἶνε κατωτέρα (εἰς τὸ αὐτὸ βάθος) τῆς θερμοκρασίας τῶν ὠκεανείων ὑδάτων τὰ ὁποῖα περιβρέχουσι τὸν ἀμμόλοφον τοῦτον. Ἀλλ' ἡ ἁλμυρότης τῶν ὑδάτων τούτων εἶνε πολὺ ὀλιγώτερον ἔντονος, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἁλμυρότητα τῶν πέριξ θαλασσίων στρωμάτων. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὰ ὕδατα τοῦ ἀμμολόφου ἔχουσι μεγίστην συγγένειαν πρὸς τὰ ὕδατα τοῦ ὠκεανοῦ, τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται εἰς μικρὰν ἀπὸ τοῦ πυθμένος ἀπόστασιν. Ὁ δόκτωρ Κνοῦντσεν ἐξηγεῖ οὕτω τὸ φαινόμενον τοῦτο. Τὰ ὕδατα τὰ ὁποῖα περιβάλλουσι τὸν ἀμμόλοφον τοῦ Φερόε εἶνε ὕδατα προερχόμενα ἐκ τοῦ βάθους τοῦ ὠκεανοῦ. Ὁ ἐπὶ τοῦ ἀμμολόφου τούτου μικροσκοπικὸς κόσμος, ὁ «πλαγκτὸν» ὡς ὀνομάζουσι τοῦτον οἱ ἐπιστήμονες, εἶνε ἀρκετὰ διάφορος τοῦ μικροσκοπικοῦ κόσμου τῶν πέριξ ὑδάτων, ἔχων πάντα τὰ γνωρίσματα τοῦ «πλαγκτὸν» ὅστις διαιτᾶται εἰς τὰ μεγάλα βάθη, τοὐθ' ὅπερ ἐνισχύει τὴν θεωρίαν τοῦ Δρος Κνοῦντσεν.

Αἱ μεταναστεύσεις τῶν ἐγχέλεων

Ἀπό τινος καιροῦ αἱ γνώσεις περὶ τοῦ τρόπου τῆς παραγωγῆς τῶν ἐγχέλεων φαίνεται ὅτι ἐπλουτίσθησαν καὶ κατέστησαν σαφέστεραι. Ἐκ τῶν εἰδικῶν μελετῶν καὶ παρατηρήσεων τοῦ καθηγητοῦ Σμὶντ κατεδείχθη ὅτι ἀγέλαι νεογεννήτων ἐγχέλεων εὑρέθησαν εἰς τὸν ὠκεανὸν εἰς βάθος χιλίων καὶ πλέον μέτ. Εἶτα τὸ ἐξερευνητικὸν ταξείδιον τοῦ Μουρρὲ καὶ τοῦ Ἴλλορ προσεπόρισε νέας [illegible] παρατηρήσεις. Τὸ πλοῖον ἐφ' οὗ ἐπέβαινον οἱ δύο οὗτοι ἐπιστήμονες διέσχισε δὶς τὸν Ἀτλαντικὸν ὠκεανόν. Τὴν μὲν πρώτην φορὰν ἀπὸ τῶν Καναρίων νήσων μέχρι Νέας Γῆς, τὴν δὲ δευτέραν ἀπὸ τῆς Νέας Γῆς μέχρι τῆς Ἰρλανδίας. Κατὰ τοὺς πλόας τούτους ἐξερευνήθησαν διάφορα βάθη μέχρι τριῶν χιλιάδων μέτρων. Οὕτω κατὰ τὰς καταμετρήσεις ταύτας τοῦ πυθμένος τοῦ ὠκεανοῦ εὑρέθησαν μικραὶ ἐγχέλεις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἀτλαντικοῦ εἰς πάντα τὰ βάθη ταῦτα. Συμφώνως λοιπὸν πρὸς τὰς παρατηρήσεις ταύτας αἱ μεταναστεύσεις τῶν ἐγχέλεων, ἀντιθέτως πρὸ πᾶν ὅτι ἐπιστεύετο μέχρι τοῦδε, λαμβάνουσι χώραν διὰ μέσου τῶν ὠκεανῶν καὶ πολὺ μακρὰν τῶν ἠπειρωτικῶν ἀκτῶν.

Τὸ στοιχεῖον «Δυσπρόσιουμ»

Πρό τινος καιροῦ ἀπεμονώθη καὶ προσδιωρίσθη τῇ βοηθείᾳ τῶν λεπτοτάτων μεθόδων τῆς φασματοσκοπικῆς ἀναλύσεως νέον σῶμα, τὸ ὁποῖον ἐκλήθη ὑπὸ τοῦ χημικοῦ Λεκὸκ Βοιμποντρὰν «Δυσπρόσιουμ». Ἡ ἕνωσις τοῦ νέου τούτου στοιχείου μετ' ὀξυγόνου ἢ τοῦ ὀξειδίου αὐτοῦ εἶνε οὐσία λευκή, ἀλλὰ τὰ ἅλατά του παρουσιάζουσι χροιὰν ὑπόξανθον πρασίνην. Τὸ «Δυσπρόσιουμ» εἶνε σῶμα σπάνιον καὶ ἔχει στενὴν συγγένειαν πρὸς τὰ ὡσαύτως σπάνια μέταλλα Τέρβιον, Ἔρβιον καὶ Ὕττριον.

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΤΡΙΩΔΙΟΝ

ΑΦΑΙΡΕΣΙΣ ΠΡΟΣΩΠΙΔΩΝ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

(Σκιαγραφίαι τῆς στιγμῆς).

ΑΓΑΝΑΚΤΗΣΙΣ

— Ἐγὼ λοιπὸν εἶμαι ὁ κύριος Λουκᾶς Νάκος, κύριε Πλούταρχε!...

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΣ

ΤΑ ΝΕΑ ΣΚΑΝΔΑΛΑ ΤΟΥ ΚΑΓΙΩ

ΤΟ ΤΑΞΕΙΔΙΟΝ ΕΙΣ ΤΗΝ ΒΡΑΖΙΛΙΑΝ

— **Αἱ ἐνέργειαι τοῦ κόμματος Καγιῶ**
— **Αἱ περὶ εἰρήνης προτάσεις**
— **Ἡ ἐπιβράδυνσις τῆς ἐπιστρατεύσεως τῆς Γαλλίας**

ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Ὁ «Δημοκράτης» τοῦ Ντελλεμὸντ δημοσιεύει ἐκπληκτικὰς ἀποκαλύψεις ἐπὶ τοῦ τελευταίου ἐπεισοδίου τοῦ Καγιῶ καὶ περὶ τῶν ἀληθῶν αἰτίων τὰ ὁποῖα ἠνάγκασαν τὸν πρώην ὑπουργὸν Ἰωσὴφ Καγιῶ νὰ μεταβῇ διὰ διπλωματικὴν ἀποστολὴν ὡς ἐλέχθη, εἰς Βραζιλίαν. Ἡ ἐφημερὶς τοῦ Ντελλεμόν, γράφει ὅτι δὲν θὰ προξενήσῃ οὐδεμίαν βλάβην εἰς τὰ συμφέροντα τῆς Γαλλίας δημοσιεύουσα κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας γεγονότα τὰ ὁποῖα πάντες γνωρίζουσιν ἐν Παρισίοις.

Ἡ παραίτησις τοῦ Μεσσιμὺ

«Πᾶν ὅ,τι ἀγνοεῖται, γράφει ὁ «Δημοκράτης» εἶνε ὅτι ἐκεῖνος ὅστις παρέδωκεν εἰς τὴν Γερμανίαν τὸ Κογκὸ ἦτο καὶ τώρα ἕτοιμος νὰ θυσιάσῃ τὴν πατρίδα του χάριν τοῦ κληρονομικοῦ της ἐχθροῦ.

»Μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν ὅταν τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εἶχον ὑποχωρήσει πρὸ τῶν χειμαρρωδῶς ἐπερχομένων Γερμανῶν καὶ ὅταν τὰ πάντα ἔπρεπέ τις νὰ φοβεῖται διὰ τὴν Γαλλίαν, ὑπῆρχε κόμμα τὸ ὁποῖον δὲν ἦτο μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ συγκατανεύσῃ τὴν παραχώρησιν εἰς τοὺς Γερμανοὺς τοῦ λεκανοπεδίου τοῦ Μπριέ, τοῦ Νανσύ, τῆς Γαλλικῆς Λωρραίνης, τῆς Μαδαγασκάρης καὶ τοῦ Μαρόκου καὶ παντὸς ἔτι ἄλλου, ἤρκει μόνον διὰ ταῦτα νὰ ἐπληρώνετο ἀποζημίωσις. Ἐναντίον τῶν σχεδίων τούτων ἀντεπεξῆλθε δι' ὅλης του τῆς δυνάμεως ὁ Πουανκαρὲ τὸν ὁποῖον ὑπεστήριζον πολλοὶ ὑπουργοὶ καὶ τὸ Γενικὸν Ἐπιτελεῖον τοῦ Γαλλικοῦ στρατοῦ. Ἡ κατάστασις ἦτο τόσον σοβαρά, ὥστε ἡ παραίτησις τοῦ Μεσσιμὺ κατέστη ἀπαραίτητος. Ἐσχηματίσθη μετὰ ταῦτα ὑπουργεῖον κληθὲν τῆς «Ἐθνικῆς Ἀμύνης» καὶ ταῦτα εἶνε τὰ μόνα γνωστὰ ἐκ τῆς κρίσεως.

Αἱ προτάσεις τῆς Γερμανίας

»Αἱ ἐπιχειρήσεις ἐξηκολούθησαν. Οἱ Γερμανοὶ ἡττηθέντες ἠναγκάσθησαν νὰ ὑποχωρήσωσιν ἐκ τῆς πεδιάδος τοῦ Μάρνου καὶ τὰ πράγματα ἤλλαξαν καθ' ὁλοκληρίαν. Ἡ Γερμανία ὄχι μόνον δὲν ζητεῖ τίποτε ἀλλ' ἐκλιπαρεῖ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς εἰρήνην χωριστήν. Ἓν ἐκ τῶν σχεδίων ἢ μᾶλλον μία ἐκ τῶν προτάσεων τούτων τῆς Γερμανίας διεβιβάσθη ἀπ' εὐθείας εἰς τὸν Καγιῶ. Ἡ πρότασις αὕτη συνίστατο ἀκριβῶς εἰς τὰ κατωτέρω· Ἡ Γερμανία ἐγκατέλειπε εἰς τὴν Γαλλίαν μέρος τῆς Ἀλσατίας καὶ τῆς Λωρραίνης, ἄνευ τοῦ Στρασβούργου, μὴ ζητοῦσα εἰς ἀντάλλαγμα οὔτε δισεκατομμύρια οὔτε ἀποικίας, ἀλλὰ μόνον μίαν στενὴν λωρίδα ἐδάφους ἀπὸ Δουγκέρκης μέχρι Καλαί. Ἡ Γαλλία ὤφειλε νὰ ἀναγνωρίσῃ τὴν προσάρτησιν τοῦ Βελγίου καὶ νὰ ἀφίσῃ τὴν Γερμανίαν νὰ δράσῃ ἐλευθέρως ἐναντίον τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσσίας.

Ὁ Καγιῶ φυγόστρατος

»Ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Καγιῶ, ὅστις δὲν εἶχε προσέλθει ὑπὸ τὰ ὅπλα ἂν καὶ ἐκλήθη νὰ ὑπηρετήσῃ ὡς ὑπολοχαγὸς διέμενε τότε εἰς Ἐβιὰν μετὰ τῆς συζύγου του, ἐνήργησε καὶ διωρίσθη ταμίας τοῦ στρατοῦ μὲ βαθμὸν συνταγματάρχου.»

Καὶ εἰς τὸ νέον τοῦτο ὑπούργημα ὁ Καγιῶ καθὼς γράφει ὁ «Δημοκράτης» δὲν ἠδυνήθη νὰ ζήσῃ ἐν συμπνοίᾳ μετὰ τῶν συναδέλφων του ἀξιωματικῶν.

Γιατὶ ἡ Γαλλία δὲν εἶχε πυροβολικὸν

Ὁ Καγιῶ ὑπεβλέπετο ὑπὸ πάντων τῶν ἀξιωματικῶν, διότι εἰς αὐτὸν ὠφείλετο ἡ ἔλλειψις τοῦ βαρέος πυροβολικοῦ, τοὐθ' ὅπερ ἦτο μέγα πλεονέκτημα διὰ τὸν ἐχθρόν. Ἐν τούτοις ὅμως λόγῳ τῆς ἐπιδεξιότητός του αἱ ραδιουργίαι του καθίσταντο ὁλοὲν ἐπικινδυνώτεραι. Ἔπρεπε, πάσῃ θυσίᾳ, νὰ τὸν ἀπομακρύνωσιν ἐκ Γαλλίας καθ' ὡς πρόφασις δὲ τοῦ ἐχρησίμευσεν τὸ διπλωματικὸν ταξείδιον εἰς Βραζιλίαν, «εἶδος ἐξορίας», ὡς βεβαιοῖ ὁ «Δημοκράτης». Ἐξ ἄλλου, ἐξακολουθεῖ ἡ ἐφημερὶς αὕτη, ὁ Καγιῶ ἐμισεῖτο τόσον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὥστε ἡ σύζυγος αὐτοῦ ἠναγκάσθη νὰ ἀποχωρήσῃ τοῦ «Ἐρυθροῦ Σταυροῦ» καὶ νὰ παραιτηθῇ ἀπὸ τῆς θέσεώς της ὡς νοσοκόμου, διότι καθημερινῶς ὑφίστατο βαρείας προσβολάς. Οὕτω οἱ δύο σύζυγοι διελθόντες ἐκ Παρισίων ἐσυρίχθησαν καὶ ἀπεδοκιμάσθησαν ὑπὸ τοῦ πλήθους, ἤθελον δὲ κακοποιηθῇ ἂν δὲν ἐπενέβαινεν ἡ ἀστυνομία.

Ἄλλη κατηγορία βαρύνουσα ἐπὶ τοῦ Καγιῶ καίτινων ἐκ τῶν φίλων αὐτοῦ εἶνε ὅτι ἐπιβράδυνε τὴν κινητοποίησιν τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ κατὰ τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ὥρας. Ἐπίσης ὡς ἔνδειξις τῆς Γερμανοφιλίας τοῦ Καγιῶ εἶνε οἱ ἔπαινοι τοὺς ὁποίους ἀνέγραφεν ὁ «Νέος Ἐλεύθερος Τύπος».

Ὡς πρὸς τὴν διπλωματικὴν τοῦ Καγιῶ ἀποστολὴν εἰς Βραζιλίαν ὁ «Δημοκράτης» βεβαιοῖ ὅτι αὐτοὶ οἱ Γάλλοι μεγαλέμποροι ἐδήλωσαν ἐπισήμως εἰς τὴν κυβέρνησιν τῆς Νοτιοαμερικανικῆς Δημοκρατίας ὅτι οὐδεμίαν ἀξίαν θὰ εἶχε οἱαδήποτε τοῦ Καγιῶ πρᾶξις ἢ ἄλλη ἐνέργεια. Διὰ τοῦτο ἡ Βραζιλιανὴ Βουλὴ ἀπηγόρευσε διὰ τῆς ψήφου αὐτῆς πᾶσαν ἐπίσημον πρὸς τὸν Καγιῶ δεξίωσιν.

ΑΠΡΟΟΠΤΟΙ ΠΕΡΙΠΛΟΚΑΙ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ Η ΣΥΖΥΓΙΚΗ ΕΝΟΤΗΣ

— **Τὰ ἐπαπειλούμενα διαζύγια**
— **Ἡ ἀπρονοησία τῶν δ ἐθνῶν ἀνδρογύνων**
— **Τὸ ἀνδρόγυνον φὸν Φλότωβ**

ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΛΕΠΤΟΜΕΡΕΙΑΙ

Οὐδεὶς προέβλεπεν ὅτι ὁ Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος θὰ ἐγένετο αἰτία συστηματικῆς αὐξήσεως καὶ ἐπιτάσεως τῶν συζυγικῶν ἐρίδων καὶ τῶν διαζυγίων. Ὁ πόλεμος οὗτος ἐξερράγη αἰφνιδίως κατόπιν πολλῶν ἐτῶν εἰρήνης καὶ παρήγαγε σοβαρὸν ἀντίκτυπον εἰς τὰς χώρας ἐκείνας εἰς τὰς ὁποίας ἀκμάζει τὸ ἐμπόριον τῆς ἐξαγωγῆς συζύγων.

Οἱ μὴ προνοητικοὶ σύζυγοι

Ὑπάρχουσιν ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἐν Γαλλίᾳ Ρωσσίᾳ, Γερμανίᾳ καὶ Ἀγγλίᾳ πάμπολλα ζεύγη διαφόρων ἐθνικοτήτων, τὰ ὁποῖα κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἑνώσεώς των δὲν ἠρώτησαν ἑαυτοὺς πῶς θὰ διεκανόνιζον τὰς σχέσεις αὐτῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ πατρὶς τοῦ ἑνὸς ἡμίσεος θὰ ἐκήρυσσε τὸν πόλεμον πρὸς τὴν πατρίδα τοῦ ἄλλου.

Ἐν Ρώμῃ, ἔνθα ζῶσι πολλοὶ ξένοι, ἀκούεται συχνάκις νὰ γίνεται λόγος περὶ γενομένου ἢ μέλλοντος νὰ γίνῃ συζυγικοῦ χωρισμοῦ, τοῦ ὁποίου ὡς μοναδικὴ αἰτία φέρονται οἱ πατριωτικοὶ καὶ ἐθνικοὶ λόγοι. Αἱ εἰδήσεις αὗται κατὰ τὰς πρώτας τοῦ πολέμου ἡμέρας προὐξένησαν ἔκπληξιν ὁπωσδήποτε βαθεῖαν, ἀλλὰ σήμερον λόγῳ τῆς συχνότητος τῶν διαζυγίων καὶ τῶν συζυγικῶν διχονοιῶν οὐδεμίαν ἐμποιοῦσιν αἴσθησιν.. Ὑπάρχουσι μάλιστα πολλοί, γράφουσιν αἱ ἰταλικαὶ ἐφημερίδες, τοὺς ὁποίους τὸ ζήτημα τοῦτο ἀπασχολεῖ μεγάλως, οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουσι νὰ πιστεύωσι σοβαρῶς ὅτι παρόμοιόν τι θὰ συμβῇ καὶ ἐν Ἰταλίᾳ καθ' ἣν περίπτωσιν τὸ κράτος τοῦτο συμμετέσχῃ τοῦ πολέμου, εἴς τινας ἰδίως οἰκογενείας εἰς τὰς ὁποίας ἡ χώρα αὕτη ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ ἑνὸς ἐκ τῶν δύο ἡμίσεων τῆς συζυγικῆς μονάδος, καθ' ἃς ἡ ἔξοδος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ τῆς οὐδετερότητος φαίνεται ὁλοὲν πιθανωτέρα.

Καὶ τῷ [illegible] κατὰ τὰς τελευταίας [illegible]

---

25 Ἰανουαρίου | **ΘΕΑΤΡΙΚΑΙ ΕΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ** | Ἀριθ. 2

Π. ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ

Η ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΨΑΡΩΝ

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΕΙΣ 5

(Συνέχεια ἐκ τοῦ χθεσινοῦ)

ΧΟΣΡΕΦ

Τὴν κίδαριν μου φόρεσον μετὰ τῆς μηλωτῆς
(μου,
τῆς ἀκουράστου σπάθης μου φούχτωσε τὴν
(λαβίδα,
Σὺ θέσου ἐπὶ κεφαλῆς τ' ἀλάστορός μου
(στόλου
μεθ' ὅλων τῶν ἀνδρείων μου, ὅρμα καὶ ἂν
(νικίσης
τὴν κίδαριν μου πάτησον καὶ τὰ ἐμβλήματά μου

ΛΑΦΩΝ

Δὲν ἦτο καὶ τῶν Ψαριανῶν, ὁ Παυσανίας
(Πάππος
ἡ Ἔρις δὲν εἶν' Ἑλληνίς;

ΧΟΣΡΕΦ

Εἷς Ἰσπανὸς ἐβίωσας
χρόνους πολλοὺς εἰς τὰ Ψαρὰ προσφέρεται
(νὰ δείξῃ
εἰς τοὺς ὀξεῖς ξιφισμούς μου τὰ νῶτα τῶν ναυτίλων

ΚΑΤΕΒΑΝΤΗΣ

Κ' ἐγὼ αὐτὸν ὑπέδειξα εἰς μάτην ἀναμείνας
τῆς τόλμης σου τοὺς δονισμούς, τὸ βρῶμα τοῦ
(πυρός σου
τῆς ἀνατολικῆς δρυὸς εἶν' ὁ Γιουζέπης σάραξ
πρωτόπειρος ὁ φίλος μου δὲν εἶν' εἰς τὰ τοιαῦτα
ἐν τούτοις εἰς τὸ Ναύπλιον ὡς ἐπληροφορήθην
ὀλέθρου γλώσσας ὕψωσε τὸ πῦς τῆς διχονοίας
κ' ὑπὸ τὸν λάμποντα καπνὸν τὸ βάραθρον δὲν
(βλέπουν
ὁ Μετερνῖχος ἔρριψεν ἐπιτυχῶς τὸν σπόρον
κι' ὁ Μέτλαν τὸ φυτώριον καλλιεργεῖ ἐντέ
(χνως.
τὸ αἷμα ἀπὸ ἡμερῶν τῆς ἀδελφοκτονίας
τὸν φλόμον τῆς καταστροφῆς χορταστικὰ πο
(τίζει·
Θαυμάσια! Χοσρέφ-πασσᾶ, εἴμεθα ἤδη μόνοι,
πρέπει νὰ μὴ τὸ κρύψωμεν ὅτι ἡ πανσπερμία
ἥτις ὑπὸ τὰ σάβανα καυχᾶται τῆς Ἑλλάδος
εἶν' ἔχιδνα ἐπίφοβος ἣν δὲν νικᾷ ἡ τόλμη.

ΛΑΦΩΝ

Πλὴν Κατεβάντη εἶντ' αὐτῷ ἐξησκημένη
(σπάθη
τῶν ἐνεβρῶν τὰ θύματα ἀσπλάγχνως νὰ θερίζῃ
ἔχετε μὲ τοὺς Ἕλληνας νὰ κάμετε πασσᾶ μου
σπεύσατε, ἀσωτεύσατε, πῦρ, χρῆμα, δόλον,
(πνεῦμα.

ΧΟΣΡΕΦ

Θαρρεῖτε ἐξοχώτατοι κ' ἡ ἔχιδνα τῆς Σάσ
τὸν ρύπον τῆς Ἀνατολῆς γινώσκει νὰ ἀφανίσῃ
ὡς εἰς θρασὺς Γιανίτσαρος, ὡς ὀρθοχαίτης
(ἵππος
σφαδάζουν χρεμετίζοντα Πιστῶν ἀνδρείων
(στίφη,
ἀπὸ τοῦ Νείλου τὰς πηγὰς τοῦ Ἀχελῴου μέχρι
Τὰ δὲ Ψαρὰ τὴν ἄμορφον Χελώνην τοῦ Αἰ
(γαίου
καὶ τοὺς ἐπὶ τῆς ράχεως αὐτῆς οἰκτροὺς κο
(χλίας,
χαμογελῶν ἐζήτησεν τὸν χάρτην ὁ Σουλτᾶνος
κ' ἔξυσεν μικροσκοπικὸν ὁ ὄνυξ του σημεῖον.

ΣΚΗΝΗ Δ'.

(Οἱ ἀνωτέρω καὶ ὁ Ἀχμέτης μετὰ τοῦ Γιουζέπη)

ΑΧΜΕΤΗΣ (τῷ Πασσᾶ)

Ἀνὴρ νοημονέστατος ὁ Κύριος Γιουζέπης.
τὸ πνεῦμα καὶ τὴν εὔκλειαν γινώσκων νὰ
(θαυμάζῃ
τῆς πτέρυγος τῆς φήμης σας ποθεῖ νὰ γίνῃ
(πτίλον
(Ὁ Γιουζέπης κλίνει μειδιῶν ἐδαφιαίως πρὸ
τοῦ Πασσᾶ)

ΛΑΦΩΝ (ἰδίᾳ)

αὐτὸς δὲν εἶν' ὁ σκοτεινὸς Γιουζέπης τῆς
(Βαστίλλης;

ΧΟΣΡΕΦ (τῷ Γιουζέπη)

Λοιπὸν ἡ εὐγένειά σας βούλεται νὰ συντρέξῃ
ὡς Εὐρωπαῖος συνετὸς καὶ νοῦς πεπειραμένος
ὡς μέχρι τοῦδε σήμερον τοῦ Κόσμου τὴν Εἰ
(ρήνην;
(ἀποφασιστικῶς)
Πρέπειν ἀ πέσουν τὰ Ψαρά!

ΓΙΟΥΖΕΠΗΣ

Καταραμένος τόπος,
μὴ δαμιόν τὸ ζήτημα, μὴ δαπανᾶτε λόγους
εἰς τὰς τρελλὰς ἡμέρας της μὲ εἶδεν ἡ Γαλλία
ἀπὸ παιδὶ θαυματουργὸν μὲ εἶδεν ἡ Βαστίλλη.

ΛΑΦΩΝ

Λοιπὸν ἐπὶ τοῦ θέματος!

ΓΙΟΥΖΕΠΗΣ

Νομίζω μία θέσις,
γέφυρ' ἀποβιβάσεως τῆς δόξης σου θὰ γίνῃ.

ΛΑΦΩΝ

Ὥστε;

ΚΑΤΕΒΑΝΤΗΣ

ὥστε ὁ κύριος θ' ἀνταμειφθῇ γενναίως.

ΓΙΟΥΖΕΠΗΣ

(Τῷ Κατεβάντῃ)

Τὸν γενναιότατον Χοσρὲφ γινώσκ' ὅτι δουλεύω
ἐκτὸς δὲ τούτου Νάχαρχε τοὺς βασιλεῖς τοῦ
(Κόσμου
συντρέχων, τὸν αἰώνιον συντρέχω Βασιλέα.

ΑΧΜΕΤ τῷ Χοσρὲφ

Ἀνὴρ τοιοῦτος εὐτυχὴς νὰ κατασταθῇ ἁρμόζει.

ΧΟΣΡΕΦ

Τὸ θησαυροφυλάκιον εἰς τὰς διαταγάς του.

ΓΙΟΥΖΕΠΗΣ (μειδιῶν)

Οἱ φίλτατοί μου ψαριανοὶ οὓς θὰ ὑπηρετήσω
μ' ἐξέλαβον ἰδόντες με, παρὰ Θεοῦ σταλέντα
κ' εὐθὺς τοῦ Γιβραλτάρου των μ' ὕψωσαν
(Ἀρχιμήδην.
Πρὶν ἓν σιγάρον τεφρωθῇ τὴν νῆσον περιῆλθον
πάντοθεν εἶν' εὐπόρθητος ἀλλ' ὕψωσαν ἐπάλξεις
οἱ ψαριανοὶ τὰ στήθη των ὑπερηφάνως γύρω
κ' ἡ νῆσος των ἀπόρθητος κατέστη μία θέσις
ἣν ὀνομάζουν Ἔριννον συντρέξῃ τοὺς σκοποὺς
(μας
κεῖτ' ἐν τῇ ἀνατολικῇ ἀγκάλῃ τοῦ Μαρκάκη,
ἀκρωτηρίου ἀρκετὰ ξηροῦ καὶ ἀποτόμου·
ἐκεῖθεν ἡ ἀπόβασις μ' ἀπόφασιν νὰ γίνῃ
οἱ ψαριανοὶ διήρεσαν ὅλας των τὰς δυνάμεις
μὲ ἀρκετὰ πολεμικὴν περίνοιαν καὶ τέχνην.
Ἀλλὰ γνωρίζων πρὸ πολλοῦ τῶν ψαριανῶν
(τὴν τόλμην,
τὸν ἐθνικὸν φανατισμὸν καὶ τὴν θρησκομανίαν
καὶ τὰς περὶ καθήκοντος ἰδέας καὶ προλήψεις,
καὶ πρὸ τοῦ Πολιούχου των ἰδὼν ὁρκιζομένους
ὅλους ὡς ἓν εἰς τὸν βωμὸν γενναίως βαίνον
(θῦμα.
(πλησιάζων τὸν Χοσρέφ)
Καὶ βαρυτίμως προτιμῶν ἐξαγοραζομένην
τὴν νύκτα τῆς ἀνδρείας Σου, ἔπεισα τὴν
(βουλήν των
ἅμα ὡς μοὶ ὡμίλησεν ὁ Στρατηγὸς Ἀχμέτης
ἀφρούρητον ὡς ἄτρωτον τὸν Ἐρρινὸν ν' ἀ-
(φήσουν
Ἀκόμη ἓν κατόρθωσα, τῆς πυρπολοφοβίας
τοὺς μαχομένους στόλους σου ἔπρεπε ν' ἀπαλ
(λάξω.
Ἐφόβισα καὶ ἔπεισα τοὺς βουλευτὰς νὰ καύσουν
τῶν πλοίων τὰ πηδάλια, ἵνα ἐν ἀτυχίᾳ
Μὴ δυνηθοῦν νὰ φύγωσιν οἱ ἥφαιστοι τῆς
(νήσου.
Λοιπὸν τὸν ὑπεράνθρωπον τῆς νήσου ταύτης
(ναύτην
δεσμώτην ὡς θαλάσσιον θὰ ἴδῃς Προμηθέα
Οὕτω ἐνῷ τὸ σύνολον θὰ μάχεται τοῦ στόλου,
πτέρυξ ἀρκούντως ἰσχυρὰ ἐμὲ ἀκολουθοῦσα
θὰ καταλάβῃ ἔξαφνα τὸν Ἐρινὸν ὡς λαίλαψ
συγχρόνως μεγαλόδωρε Πασσᾶ μου μάθε ὅτι
ἐλπίζω δηλητήριον νὰ φάγῃ τὸν Βρατσᾶνον.
ἔχουν πυρίτιδ' ἄφθονον ὀλίγον ὅμως σῖτον,
πολιορκία τακτικὴ ἔλαττον ἑβδομάδος
ὡς πειναλέους ποντικοὺς θὰ παραδώσῃ ζῶντας
εἰς μάτην ὅμως ἤλπισα νὰ τοὺς διχονοήσω
ἤλλαξαν πανηγυρικῶς τοὺς ἄρχοντας τοῦ
(τόπου.
Λοιπὸν! τὴν Μοῖραν Σας... Λοιπὸν εἰς Ἐ
(ρινὸν ταχέως

ΛΑΦΩΝ

καὶ μετ' αὐτῶν ἡ Μοῖρα μου μὲ Τουρκικὴν
(σημαίαν.

ΚΑΤΕΒΑΝΤΗΣ

(διακόπτων τὸν Λαφὼν καὶ νεύων τῷ Ἀχμέτῃ
Τῶν αἰχμαλώτων τὴν σφαγὴν βεβαίως
(προλάβῃ

ΧΑΣΡΕΦ (τῷ Ἀχμὲτ ἰδίᾳ)

Ἡ προδοσία ὠφελεῖ ἀλλ' ὁ προδότης βλάπτει
μέχρι τινὸς ἐκβάσεως Ἀχμέτη πρόσεχε τον...
(γεγωνυῖα) χρήζει περιποιήσεως Ἀχμέτη.

ΑΧΜΕΤΗΣ

(κινούμενος ἐξελθεῖν μετὰ τοῦ Γιουζέπη). ἡσ.
(χεῖτε!

ΧΟΣΡΕΦ

καὶ παραυτα ἐπάνελθε! ταχυποροῦν αἱ ὧραι.

ΑΧΜΕΤΗΣ

Τοῦ στόλου καὶ τῶν στρατιῶν οἱ ἀρχηγοὶ πρὸς
(μένουν
τοῦ ἀηττήτου ἀρχηγοῦ τὰ νεύματα νὰ ἴδουν.

(Ἀκολουθεῖ)